

Sygnatura akt IV Ka 391/18 L., dnia 13 września 2018 r.

Sygnatura akt oskarżyciela: 2 Ds 800/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Legnicy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Lech Mużyło

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Ignaczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Legnicy Mariusza Kluczyńskiego

po rozpoznaniu dnia 13 września 2018 r.

sprawy

E. M.

syna H. i A. z domu O.

urodzonego (...) w L.

i M. S. (S.)

syna J. i A. z domu W.

urodzonego (...) w L.

oskarżonych o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 30 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 309/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonych E. M., M. S., a także na podstawie art. 435 kpk P. Ś. uniewinnia od przypisanego im czynu,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego M. S. 840,00 zł tytułem poniesionych kosztów procesu związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu odwoławczym,

III. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 391/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy, orzekając w sprawie o sygn. akt II K 309/16 wydał w dniu 30 kwietnia 2018 r. wyrok wobec oskarżonych **E. M., P. Ś. i M. S.**

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości obrońcy oskarżonych E. M. i M. S..

Obrońca oskarżonego E. M., stawiając zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 7 kpk i art. 424 § 1 i 2 kpk, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego E. M..

Obrońcy oskarżonego M. S., stawiając zarzuty obrazy przepisów postępowania, a to art. 366 § 1, 410, 424 kpk mającej wpływ na treść wyroku i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wniosła o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Nie wnikając w ocenę zasadności podniesionych w obu apelacjach zarzutów należy stwierdzić, że zaskarżony wyrok dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w treści art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk.

W niniejszej sprawie istotnym jest, że prokurator zarzucił oskarżonym popełnienie przestępstwa kradzieży z włamaniem, tj. czynu z art. 279 § 1 kk, zaś Sąd Rejonowy przypisał im popełnienie przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 kk. Na tle tej sytuacji nasuwa się więc zagadnienie tożsamości czynu zarzucanego z czynem przypisanym oskarżonym.

W tym względzie należy przypomnieć, iż zgodnie z zasadą skargowości wyrażoną w treści art. 14 kpk ramy postępowania sądowego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Oznacza to zatem, że zasada skargowości nie ogranicza Sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia i w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu.

Sąd nie jest więc związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w akcie oskarżenia ani kwalifikacją prawną nadaną przez oskarżyciela. Oznacza to zatem, że jedynie zdarzenie historyczne jako opis określonych faktów wiąże sąd orzekający w sprawie (por. między innymi wyrok SN z dnia 30.10.2012 r. II KK 9/12, z dnia 17.05.2011 r. III KK 96/11, post. SN z 9.10.2010 r. III KK 97/10, OSNKW 2011/6/50).

Mając to wszystko na uwadze nie można jednak zapomnieć, że istnieje ścisły związek między opisem tego zdarzenia i jego oceną prawną wskazaną przez oskarżyciela.

Istotny przy tym pozostaje tzw. komplet znamion typu czynu zabronionego, który odzwierciedla typowe sposoby realizacji tego czynu. Tak więc od przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej i szczegółowości opisu czynu zarzucanego zależy możliwość jego modyfikacji przez sąd orzekający.

Przyjmuje się więc, że im bardziej precyzyjnie zdarzenie poddane osądowi zostało przez prokuratora opisane, tym mniejsze są możliwości Sądu w przyjęciu odmiennej jego oceny i dokonaniu zmian (por. m. in. wyrok SN z 30.09.2014 r. II KK 234/14 OSNKW 2015/2/14).

W niniejszej sprawie prokurator zarzucił oskarżonym E. M., P. Ś. i M. S. dokonanie kradzieży z włamaniem wózka widłowego marki T.. Czyn ten został przez niego opisany z uwzględnieniem miejsca, czasu i okoliczności popełnienia między innymi poprzez przełamanie zabezpieczenia magazynu, w którym wózek widłowy był przechowywany.

Tak więc prokurator, stawiając zarzut oskarżonym miał na względzie zdarzenie historyczne polegające na przełamaniu przez oskarżonych zabezpieczenia magazynu i wyprowadzenia z jego wnętrza garażowanego tam wózka widłowego.

Natomiast sąd po przyjęciu, że tego oskarżonym nie da się udowodnić ocenił całe zdarzenie zgoła odmiennie głównie w sensie technicznym, ustalając, że zachowanie oskarżonych polegało na pomocy w ukryciu tego wózka.

Należy zwrócić uwagę, że oskarżyciel nie zarzucił, że oskarżeni weszli w posiadanie wózka w jakikolwiek sposób, ale dokładanie opisał jak miało to nastąpić – wyrwanie blachy ze ściany magazynu i dostanie się do jego wnętrza. Jest to o tyle istotne, że w takiej sytuacji trudno zaakceptować przypisanie oskarżonym udzielenie pomocy w ukryciu wózka

widłowego skoro mamy tutaj do czynienia z zupełnie odmiennymi, gdy chodzi o modus operandi zachowaniami, z których każde realizuje znamiona innego typu czynu zabronionego (art. 279 kk i art. 291 kk).

Skoro więc oskarżyciel zarzucił kradzież wózka widłowego przez uprzednie włamanie ściany magazynu, to nie można racjonalnie przyjmować, że ten opis zachowania sprawców pozwala na określenie tego zdarzenia jako pomocy w ukryciu mienia, co do którego sprawcy winni byli przypuszczać, że pochodzi z kradzieży.

Ustawowy opis znamion kradzieży z włamaniem oraz przestępstwa paserstwa utwierdza w przekonaniu, że mamy do czynienia z ontologicznie rozłącznymi grupami zachowań, które nie mają punktu przecięcia.

Możliwe jest naturalnie, że po dokonanej kradzieży ten sam sprawca przyjmuje łup od pozostałych współsprawców lub pomaga im w jego zbyciu lub ukryciu. Stanowi to jednak zarówno rodzajowo, jak i temporalnie osobne zachowanie i nie może być traktowane jako zdarzenie tożsame (por. wyrok SN z 4.10.2017 r. II KK 162/17 Prok. i Pr. 2017/12/5).

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało uznać, że skazanie oskarżonych za przestępstwo paserstwa z art. 291 § 1 kk nastąpiło poza zakresem zarzutu aktu oskarżenia, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk.

W konsekwencji uwzględniając, że w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych wykluczono sprawstwo oskarżonych w odniesieniu do kradzieży z włamaniem opisanej w akcie oskarżenia, a w ponownym postępowaniu dokonanie takich ustaleń z uwagi na kierunek obu apelacji nie byłoby możliwe – oskarżonych E. M., M. S. oraz na podstawie art. 435 kpk P. Ś. należało uniewinnić od przypisanego im czynu.

O kosztach orzeczono w oparciu o treść art. 632 pkt 2 kpk.